

Seno žmogaus labdara

„Jau temsta“, - pagalvojo pirklys, važiuojęs iš Pärnu į Viljandi su pilnu vežimu vilnų. Šiuo keliu jis keliavo pirmą kartą, nes Pärnu mieste sklandė mitas, kad visi šiuo keliu keliaus pirkliai grįždami niekada nebūdavo tokie patys, o praėjus kelioms dienoms po kelionės dingdavo be pėdsakų, tarsi jų niekada nebūtų buvę.

Pirklys tikėjosi rasti vietą nakvynei, tačiau kol kas aplink jį nebuvo nieko, tik miškai ir keli apleisti namai. Galiausiai kažkur miške jis pastebėjo dūmus, todėl nuvažiavo ir rado seną namą, kuriame degė ugnis.

Pirklys pasibeldė ir duris atidarė aukštas senukas su barzda, ilga kaip jo liemuo, ir beržo lapo ilgio nagais.

„Derviste, aš esu Plaufas, gaterininkas. Ar leidote man apsistoti pas Deie's?“ vokišku akcentu pasiteiravo pirklys.

Senukas nusišypsojo, atidarė duris ir pasakė: „Ieikite, pirkli Plauffai, jauskitės čia kaip namie.“

Senukas nuskubėjo į virtuvę, paėmė ką tik iš krosnies ištrauktą mėsos gabalą ir padėjo ant stalo. Pirklys padėkojo seneliui, atsisėdo ant kėdės ir pradėjo valgyti. Senukas grįžo į virtuvę, atnešė du bokus alaus ir jie pradėjo gerti.

Praėjo pora valandų, bet nei senolis, nei pirklys nepagalvojo eiti miegoti, o pirklys papasakojo seneliui apie save.

„Viljande manęs laukia pirklys Terchas, aš jo nepažįstu, bet mūsų draugas Hansas sakė, kad už šį vilą nori sumokėti daug pinigų. Tuomet aš parduosiu visą šią vilą ir būsiu turtingas!“ - pasakojo pirklys seneliui.

Senukas uždavė pirkliui keletą klausimų, o pirklys linksmi į juos atsakė. Galiausiai, kai valgiai buvo suvalgyti ir gėrimai išgerti, vyrai nuėjo miegoti.

Kitą dieną pirklys atvyko į Viljandį ir pardavė visą vilną. Tačiau Terchas labai nustebė išgirdęs, kad pirklys kalba estiškai be akcento, ir pastebėjo, kad pirklys buvo aukštas.

Po trijų savaičių medžiotojas prie apleisto namo miške pastebėjo žmogaus kaulus ir seno žmogaus odą. Netrukus apie tai sužinojo visa Livonija, tačiau niekas iki šiol nežino, kas iš tikrųjų įvyko miške.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)